

মধুবন

“*পুৰণি সংসাৰ আৰু পুৰণি সংস্কাৰক পাহৰাৰ উপায়*”

বাপদাদাই সকলো নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সন্তানসকলৰ নিশ্চয়ৰ প্ৰত্যক্ষ জীৱনৰ স্বৰূপ চাই আছেইক। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ বিশেষত্বসমূহ সকলোৱে শুনিলা। এনেকুৱা বিশেষত্ব সম্পন্ন নিশ্চয়বুদ্ধিৰ বিজয়ী ৰত্ন এই ব্ৰাহ্মণ জীৱন বা পুৰুষোত্তম সংগমযুগী জীৱনত সদায় নিশ্চয়ৰ প্ৰমাণ, তেওঁ নিচাত থাকিব। আত্মিক নিচা নিশ্চয়ৰ দৰ্শন স্বৰূপ হয়। বুদ্ধিত নিশ্চয় কেৱল স্মৃতিলৈকে নাথাকে কিন্তু প্ৰতিটো খোজত আত্মিক নিচাৰ ৰূপত, কৰ্মৰ দ্বাৰা প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপত নিজৰো অনুভৱ হয় আৰু আনেও অনুভৱ কৰে কিয়নো এয়া হৈছে জ্ঞানী আৰু যোগী জীৱন। কেৱল শুনা আৰু শুনোৱাতে সীমাবদ্ধ নহয়, জীৱন গঢ়িব লাগে। জীৱনত স্মৃতি অৰ্থাৎ সংকল্প, বাণী, কৰ্ম, সম্বন্ধ সকলো আহি যায়। নিশ্চয়বুদ্ধি অৰ্থাৎ নিচাৰ জীৱন। এনেকুৱা আত্মিক নিচাত থাকোঁতা আত্মাৰ প্ৰতিটো সংকল্প সদায় নিচাৰে সম্পন্ন হ’ব। সংকল্প, বাণী, কৰ্ম তিনিওটিৰে নিশ্চয়ৰ নিচা অনুভৱ হ’ব। যেনেকুৱা নিচা তেনেকুৱা আনন্দৰ ৰেঙনি চেহেৰাৰ দ্বাৰা, চলনৰ দ্বাৰা প্ৰত্যক্ষ হ’ব। নিশ্চয়ৰ প্ৰমাণ হৈছে নিচা আৰু নিচাৰ প্ৰমাণ হৈছে আনন্দ। নিচা কিমান প্ৰকাৰৰ আছে বাৰু, ইয়াৰ বিস্তাৰ বহুত বেছি। কিন্তু সাৰ ৰূপত এটি নিচা হৈছে **অশৰীৰী আত্মিক স্বৰূপ**। ইয়াৰ বিস্তাৰ জানানে বাৰু? আত্মাতো সকলোৱে হয় কিন্তু আত্মিক নিচা তেতিয়া অনুভৱ হয় যেতিয়া এইটো স্মৃতিত ৰখা হয় যে মই কেনেকুৱা আত্মা হওঁ? ইয়াৰ আৰু বিস্তাৰ পৰম্পৰাৰ মাজত উলিয়াবা বা নিজে মনন কৰিবা।

দ্বিতীয়তো নিচাৰ বিশেষ ৰূপ হৈছে **সংগমযুগৰ অলৌকিক জীৱন**। এইটো জীৱনৰ ভিতৰতো কোনটো জীৱন ইয়াৰো বিস্তাৰ কি সেয়া ভাবা। গতিকে এটা হৈছে আত্মিক স্বৰূপৰ নিচা। দ্বিতীয়বিধ হৈছে অলৌকিক জীৱনৰ নিচা। তৃতীয়বিধ হৈছে **ফৰিস্তা স্বৰূপৰ নিচা**। ফৰিস্তা কাক কোৱা হয়, ইয়াৰো বিস্তাৰ কৰা। চতুৰ্থবিধ হৈছে **ভৱিষ্যতৰ নিচা**। এই চাৰি প্ৰকাৰৰে অলৌকিক নিচাৰ যিকোনো এটি নিচা জীৱনত থাকিলে তেতিয়া স্বতঃ আনন্দত নাচি থাকিবা। নিশ্চয়ো আছে কিন্তু আনন্দ নাই ইয়াৰ কাৰণ কি? নিচা নাই। নিচাই সহজে পুৰণি সংসাৰ আৰু পুৰণি সংস্কাৰ পাহৰাই দিয়ে। এই পুৰুষাৰ্থী জীৱনত এই দুটা কথাই বিশেষ বিঘ্ন ৰূপ হয়। পুৰণি সংসাৰেই হওঁক বা পুৰণি সংস্কাৰ। সংসাৰত দেহৰ সম্বন্ধ আৰু দেহৰ পদাৰ্থ দুয়োটিয়ে আহি যায়। তাৰ লগতে সংসাৰতকৈও পুৰণি সংস্কাৰ বেছি বিঘ্ন ৰূপ হয়। সংসাৰ পাহৰি যায় কিন্তু সংস্কাৰ পাহৰি নাযায়। গতিকে সংস্কাৰ পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সাধন হৈছে এই চাৰিওটি নিচাৰ কোনো এবিধ নিচা সাকাৰ ৰূপত থাকক। কেৱল সংকল্প স্বৰূপত নহয়। সাকাৰ স্বৰূপত থাকিলে কেতিয়াও বিঘ্ন ৰূপ নহ’ব। এইটোৱে হৈছে এতিয়ালৈকে সংস্কাৰ পৰিৱৰ্তন নোহোৱাৰ কাৰণ। এই নিচাসমূহক সংকল্প ৰূপত অৰ্থাৎ জ্ঞানৰ ৰূপত বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিছা সেইবাবে যিকোনো সময়তে কাৰোবাৰ পুৰণি সংস্কাৰ **ইৰ্মাজ** (জাগ্ৰত) হয় তেতিয়া এইটো ভাষা কয় - মই সকলো বুজি পাওঁ, পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে এয়াও বুজি পায় কিন্তু বুজাতে সীমাবদ্ধ হ’ব নালাগে। কৰ্ম অৰ্থাৎ জীৱনত আনিব লাগে। জীৱনৰ দ্বাৰা পৰিৱৰ্তন অনুভৱত আহক। ইয়াক কোৱা হয় সাকাৰ স্বৰূপত অনা। এতিয়া বুদ্ধিলৈকে পইন্টৰ ৰূপত ভবা আৰু বৰ্ণনা কৰাতে সীমাবদ্ধ হৈ আছে। কিন্তু প্ৰতিটো কৰ্মত, সম্পৰ্কত পৰিৱৰ্তন দেখা দিয়ক ইয়াক কোৱা হয় সাকাৰ ৰূপত অলৌকিক নিচা। এতিয়া প্ৰতিটো নিচাক জীৱনত আনা। কোনোবাই তোমালোকৰ মস্তকৰ ফালে চালে মস্তকৰ দ্বাৰা আত্মিক নিচাৰ বৃত্তি অনুভৱ হওঁক। কোনোবাই বৰ্ণনা কৰক বা নকৰক কিন্তু বৃত্তি, বায়ুমণ্ডল আৰু প্ৰকল্পনত বিস্তাৰিত হৈ যায়। তোমালোকৰ বৃত্তিয়ে আনকো আনন্দৰ বায়ুমণ্ডলত আনন্দৰ অনুভৱ কৰাওঁক, ইয়াকে কোৱা হয় নিচাত স্থিত হোৱা। তেনেকৈয়ে দৃষ্টিৰ দ্বাৰা, মুখৰ হাঁহিৰ দ্বাৰা, মুখৰ বাণীৰ দ্বাৰা, আত্মিক নিচাৰ সাকাৰ ৰূপ অনুভৱ হওঁক। তেতিয়া কোৱা হ’ব নিচাত থাকোঁতা নিশ্চয়বুদ্ধিৰ বিজয়ী ৰত্ন। ইয়াত গুপ্ত হৈ থাকিব নালাগে। কোনোবাই এনেকুৱাও চতুৰালি কৰে যে আমি গুপ্ত। যেনেকৈ কথিত আছে সূৰ্যক কোনেও লুকুৱাই ৰাখিব নোৱাৰে। যিমানৈ ঘন ডাৱৰ নহওঁক তথাপিও সূৰ্যই নিজৰ প্ৰকাশ এৰিব নোৱাৰে। সূৰ্য আঁতৰি যায় নে ডাৱৰ আঁতৰি যায়? ডাৱৰ আহেও আৰু আঁতৰিও যায় কিন্তু সূৰ্য নিজৰ প্ৰকাশ স্বৰূপত স্থিত হৈ থাকে। গতিকে আত্মিক নিচাত থকা সকলো আত্মিক ৰেঙনিৰ পৰা লুকাই থাকিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ আত্মিক নিচাৰ ৰেঙনি প্ৰত্যক্ষ ৰূপত অৱশ্যেই অনুভৱ হয়। তেওঁৰ প্ৰকল্পনে স্বতঃ আনক আকৰ্ষিত কৰে। আত্মিক নিচাত থাকোঁতাসকলৰ প্ৰকল্পন নিজৰ প্ৰতি বা আনৰ প্ৰতি ছত্ৰছায়াৰ কাৰ্য কৰে। গতিকে এতিয়া কি কৰিব লাগে? সাকাৰত আহা। জ্ঞানৰ হিচাপত **ন’লেজফুল** (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হৈ গৈছা। কিন্তু জ্ঞানক সাকাৰ জীৱনত আনিলে

ন'লেজফুলৰ লগতে, চাক্ৰেচফুল (সফলতামূৰ্ত), ৰ্লিচফুল (আনন্দমূৰ্ত) অনুভৱ কৰিবা। অচ্ছা চাক্ৰেচফুল আৰু ৰ্লিচফুলৰ স্বৰূপ কি হয় সেয়া পাছত শুনাম।

আজিতো আত্মিক নিচাৰ কথা শুনাই আছেঁ। সকলোৰে নিচা অনুভৱ হওঁক। এই চাৰিওটি নিচাৰ ভিতৰত এটি নিচাক ভিন্ন-ভিন্ন ৰূপেৰে যুজ (ব্যৱহাৰ) কৰা। যিমানে সেই নিচাক জীৱনত অনুভৱ কৰিবা তেতিয়া সকলো চিন্তাৰ পৰা মুক্ত বেফিকৰ (নিচিন্ত) বাদস্বাহ হৈ যাবা। সকলোৱে তোমালোকক 'বেফিকৰ বাদস্বাহ'ৰ ৰূপত দেখিব। তেন্তে এতিয়া বিস্তাৰ কৰিব লাগে নে ব্যৱহাৰত আনিব লাগে। য'ত আনন্দ আছে ত'ত মায়াৰ কোনো চতুৰালি চলিব নোৱাৰে। বেফিকৰ বাদস্বাহৰ বাদস্বাহীৰ (সাম্ৰাজ্যৰ) ভিতৰত মায়া আহিব নোৱাৰে। আহে আৰু খেদি পঠোৱা, পুনৰাই আহে আৰু পুনৰাই খেদি পঠোৱা। কেতিয়াবা দেহৰ ৰূপত আহে, কেতিয়াবা দেহৰ সম্বন্ধৰ ৰূপত আহে। ইয়াকে কোৱা হয় কেতিয়াবা মায়া হাতী হৈ আহে, কেতিয়াবা মেকুৰী হৈ আহে, কেতিয়াবা নিগনি হৈ আহে। কেতিয়াবা নিগনিক খেদা, কেতিয়াবা মেকুৰীক খেদা। এই খেদি পঠোৱা কাৰ্যতেই সময় গুছি যায় সেইবাবে সদায় আত্মিক নিচাত থাকিবা। প্ৰথমতে নিজক প্ৰত্যক্ষ কৰা তেতিয়াহে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাবা কিয়নো তোমালোকৰ দ্বাৰা পিতা প্ৰত্যক্ষ হয়। অচ্ছা!

সদায় নিজৰ দ্বাৰা সৰ্ব শক্তিমানক প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতা, সদায় নিজক সাকাৰ জীৱনৰ দৰ্পণৰ দ্বাৰা আত্মিক নিচাৰ বিশেষত্ব প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতা, সদায় বেফিকৰ বাদস্বাহ হৈ মাযাক বিদায় দিওঁতা, সদায় গুণানক স্বৰূপত আনোঁতা, এনেকুৱা নিশ্চয় বুদ্ধিৰ নিচাত থাকোঁতা, সদায় আনন্দত দোলি থকা, এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, বিশেষ আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

সেৱাধাৰী (টিচাৰ্চ) ভগ্নীসকলৰ প্ৰতি:- সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ নিজৰ শক্তিসমূহৰ দ্বাৰা আনকো শক্তিশালী কৰি তোলোঁতা। এয়াই সেৱাধাৰীৰ বাস্তৱিক বিশেষত্ব। নিৰ্বলীক বলৱান কৰি তোলাৰ নিমিত্ত হোৱা, এয়াই সঁচা সেৱা। এনেকুৱা সেৱাৰ ভূমিকা পোৱাটোও হিৰো পাৰ্ট (মুখ্য ভূমিকা)। গতিকে হিৰো পাৰ্টধাৰী (মুখ্য ভূমিকা পালন কৰোঁতা) কিমান নিচাত থকা? সেৱাৰ ভূমিকাৰ দ্বাৰা যিমানে নিজৰ নম্বৰ আগবঢ়াব বিচৰা বঢ়াব পাৰা কিয়নো সেৱা হৈছে আগবঢ়াব সাধন। সেৱাত ব্যস্ত হৈ থাকিলে স্বতঃ সকলো কথাৰ পৰা কাষৰীয়া হৈ যায়। প্ৰত্যেক সেৱাস্থান হৈছে ষ্টেজ (মঞ্চ), যি ষ্টেজত সকলো আত্মাই নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। সাধনতো বহুত আছে কিন্তু সদায় সাধনত শক্তি থাকিব লাগে। যদি শক্তি অবিহনে সাধন যুজ কৰা তেতিয়া যি সেৱাৰ ফলাফল ওলাব লাগে সেয়া নোলায়। পুৰণি সময়ত যি সকল বীৰ লোক আছিল তেওঁলোকে সদায় নিজৰ অস্ত্ৰক দেৱতাৰ আগত অৰ্পণ কৰি তাত শক্তি ভৰাই যুজ কৰিছিল। গতিকে তোমালোকেও যেতিয়া কোনো সাধন যুজ কৰা তাক যুজ কৰাৰ আগতে তেনেকৈ বিধিপূৰ্বক কাৰ্যত লগোৱানে? এতিয়া যিবিলাক সাধন কাৰ্যত ব্যৱহাৰ কৰা তাৰ দ্বাৰা অলপ সময়ৰ বাবে লোক আকৰ্ষিত হয়। সদাকালৰ বাবে প্ৰভাৱিত নহয় কিয়নো ইমান শক্তিশালী আত্মা যিয়ে শক্তিৰ দ্বাৰা পৰিৱৰ্তন কৰি দেখুৱাব, সেয়া ক্ৰমিক নম্বৰ অনুযায়ীহে হয়। সেৱাতো সকলোৱে কৰা, সকলোৰে নাম হৈছে টিচাৰ। সেৱাধাৰী হোৱা বা টিচাৰ হোৱা কিন্তু সেৱাত অন্তৰ কি বাৰু? প্ৰোগ্ৰামো (কাৰ্যসূচীও) একেই বনোৱা, প্লেনো (পৰিকল্পনাও) একেই কৰা। ৰীতি-প্ৰথাও একেই তথাপিও সফলতাৰ ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য আহি যায়, ইয়াৰ কাৰণ কি বাৰু? শক্তিৰ অভাৱ। গতিকে সাধনত শক্তি ভৰোৱা। যেনেকৈ তৰোৱালত যদি ধাৰ নাথাকে তেন্তে তৰোৱালে, তৰোৱালৰ কাম নকৰে। তৰোৱাল সাধনেই হয় কিন্তু তাত শক্তিৰ ধাৰ লাগে। সেয়া যিমানে নিজৰ মাজত ভৰাই যাবা সিমানেই সেৱাত স্বতঃ সফলতা লাভ কৰি থাকিবা। গতিকে শক্তিশালী সেৱাধাৰী হোৱা। সদায় বিধিৰ দ্বাৰা বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত হোৱা সেইটোও কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। কিন্তু শক্তিশালী আত্মা যাতে বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত হয় - ইয়াৰ প্ৰতি বিশেষ এটেন্শ্বন (ধ্যান) দিবা। কোৱালিটী (গুণ) উলিওৱা। কোৱান্টিটীতো (সংখ্যাতো) আৰু বেছিকৈ আহিব। কোৱালিটীৰ ওপৰত এটেন্শ্বন দিবা। নম্বৰ কোৱালিটীৰ ওপৰত পাবা, কোৱান্টিটীৰ ওপৰত নহয়। এজন কোৱালিটী সম্পন্ন 100 কোৱান্টিটীৰ সমান।

কুমাৰসকলৰ প্ৰতি:- কুমাৰসকলে কি চমৎকাৰ কৰা? হৈ-চৈ কৰোঁতা নোহোৱা নহয়! চমৎকাৰ কৰিবলৈ শক্তিশালী হোৱা আৰু শক্তিশালী কৰি তোলা। শক্তিশালী হ'বৰ বাবে সদায় নিজৰ মাপ্তৰ সৰ্ব শক্তিমানৰ টাইটল (উপাধি) স্মৃতিত ৰাখিবা। য'ত শক্তি থাকিব ত'ত মায়াৰ পৰা মুক্তি হ'ব। যিমানেই নিজৰ প্ৰতি এটেন্শ্বন (ধ্যান) থাকিব সিমানেই সেৱাৰ প্ৰতিও এটেন্শ্বন যাব। যদি নিজৰ প্ৰতি এটেন্শ্বন নাই তেন্তে সেৱা শক্তিশালী নহয় সেইবাবে সদায় নিজক সফলতা স্বৰূপ কৰি তুলিবৰ কাৰণে শক্তিশালী অভ্যাসৰ সাধন বনাব লাগে। এনেকুৱা কোনো বিশেষ প্ৰোগ্ৰাম বনোৱা (কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা), যাৰ দ্বাৰা সদায় প্ৰোগ্ৰেচ (উন্নতি) হৈ থাকে। প্ৰথমতে স্ব-উন্নতিৰ প্ৰোগ্ৰাম তেতিয়া সেৱা সহজ আৰু সফল হ'ব।

কুমাৰ জীৱন ভাগ্যৱান জীৱন হয় কিয়নো বহুত বন্ধনৰ পৰা ৰক্ষা পৰিল। নহ'লে গৃহস্থী জীৱনত কিমান বন্ধন আছে। গতিকে এনেকুৱা ভাগ্যৱান আত্মাই কেতিয়াও নিজৰ ভাগ্যক পাহৰিতো নোযোৱা। সদায় নিজকে শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মা বুলি ভাবি আনৰো ভাগ্যৰেখা অংকন কৰোঁতা হোৱা। যি নিৰ্বন্ধন হয় তেওঁ স্বতঃ উৰন্ত কলাৰ দ্বাৰা আগবাঢ়ি যায় সেইবাবে কুমাৰ আৰু কুমাৰী জীৱন বাপদাদাৰ সদায় প্ৰিয় হয়। গৃহস্থী জীৱন হৈছে বন্ধনৰ আৰু কুমাৰী জীৱন হৈছে বন্ধন মুক্ত। গতিকে নিৰ্বন্ধন আত্মা হৈ আনকো নিৰ্বন্ধন কৰি তোলা। কুমাৰ অৰ্থাৎ সদায় সেৱা আৰু স্মৃতিৰ বেলেঞ্চ (ভাৰসাম্যতা) ৰাখোঁতা। বেলেঞ্চ থাকিলে তেতিয়া সদায় উৰন্ত কলা। যিয়ে বেলেঞ্চ ৰাখিব জানে তেওঁলোকে কেতিয়াও কোনো পৰিস্থিতিতে তল-ওপৰ হ'ব নোৱাৰে।

অধৰ কুমাৰসকলৰ প্ৰতি:- 1. সকলোৱে নিজৰ জীৱনৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণৰ দ্বাৰা সেৱা কৰোঁতা হোৱা নহয় জানো! সকলোতকৈ ডাঙৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ হৈছে – তোমালোক সকলোৰে জীৱনৰ পৰিৱৰ্তন। শুনোঁতা আৰু শুনাওঁতাতো বহুত দেখিলে। এতিয়া সকলোৱে চাব বিচাৰে, শুনিবলৈ নিবিচাৰে। গতিকে সদায় যেতিয়া কোনো কৰ্ম কৰা তেতিয়া লক্ষ্য ৰাখিবা যে যি কৰ্ম মই কৰি আছোঁ তাত এনেকুৱা পৰিৱৰ্তন দেখা দিয়ক যাতে আনেও দেখি পৰিৱৰ্তিত হৈ যায়। ইয়াৰ দ্বাৰা নিজেও সন্তুষ্ট আৰু আনন্দিত হৈ থাকিবা আৰু আনৰো কল্যাণ কৰিবা। গতিকে সকলো কৰ্ম সেৱাৰ্থে কৰিবা। যদি স্মৃতিত থাকে যে মোৰ প্ৰতিটো কৰ্মই সেৱাৰ অৰ্থে তেন্তে স্বতঃ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিবা। স্মৃতিত ৰাখিবা - স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা আনৰ পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে। এইটো সেৱা সহজো হয় আৰু শ্ৰেষ্ঠও হয়। মুখৰো ভাষণ আৰু জীৱনৰো ভাষণ ইয়াকে কোৱা হয় - সেৱাধাৰী। সদায় নিজৰ দৃষ্টিৰ দ্বাৰা আনৰো দৃষ্টি পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱাধাৰী। যিমনেই দৃষ্টি শক্তিশালী হ'ব সিমনেই অনেকৰ পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰিবা। সদায় দৃষ্টি আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ দ্বাৰা আনৰ সেৱা কৰাৰ নিমিত্ত হোৱা।

2. কি আছিল আৰু কি হৈ গ'লা! এইটো সদায় স্মৃতিত ৰাখানে! এইটো স্মৃতিত থাকিলে কেতিয়াও পুৰণি সংস্কাৰ ইমাঁজ (জাগ্ৰত) হ'ব নোৱাৰে। তাৰ লগতে ভৱিষ্যতে কি হ'বলৈ গৈ আছা, এইটোও যদি স্মৃতিত ৰাখা তেন্তে বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ কাৰণে আনন্দিত হৈ থাকিবা আৰু আনন্দিত হৈ থাকিলে সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকিবা। বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ সৃষ্টি শ্ৰেষ্ঠ হয় গতিকে শ্ৰেষ্ঠৰ আগত যি দুখদায়ী সৃষ্টি আছে সেয়া স্মৃতিলৈ নাহিব। সদায় নিজৰ এই বেহদৰ পৰিবাৰক দেখি আনন্দিত হৈ থাকা। কেতিয়াবা সপোনতো ভাবিছিল জানো যে এনেকুৱা ভাগ্যৱান পৰিবাৰ পাবা। কিন্তু এতিয়া সাক্ষাৎ দেখি আছা, অনুভৱ কৰি আছা। এনেকুৱা পৰিবাৰ যি একমত পৰিবাৰ, ইমান ডাঙৰ পৰিবাৰ গোটেই কল্পত এতিয়াই পোৱা যায়। সত্যযুগততো সৰু পৰিবাৰ হ'ব। গতিকে বাপদাদা আৰু পৰিবাৰক দেখি আনন্দিত হোৱা নহয় জানো। এই পৰিবাৰ প্ৰিয় হয়নে? কিয়নো ইয়াত স্বাৰ্থ ভাৱ নাই। যি এনেকুৱা পৰিবাৰৰ হয় তেওঁলোকে ভৱিষ্যতে ইজন সিজনৰ সমীপত আহে। সদায় এই ঈশ্বৰীয় পৰিবাৰৰ বিশেষত্বসমূহ চাই আগবাঢ়ি যোৱা।

কুমাৰীসকলৰ প্ৰতি:- সকলো কুমাৰীয়ে নিজক বিশ্ব কল্যাণকাৰী বুলি ভাবি আগবাঢ়ি গৈ আছানে? এইটো স্মৃতিয়ে সদায় সমৰ্থ কৰি তোলে। কুমাৰী জীৱন সমৰ্থ জীৱন। কুমাৰীসকলে নিজে সমৰ্থ হৈ আনকো সমৰ্থ কৰি তোলাঁতা হয়। ব্যৰ্থক সদাকালৰ বাবে বিদায় দিওঁতা। কুমাৰী জীৱনৰ ভাগ্যক স্মৃতিত ৰাখি আগবাঢ়ি যোৱা। এয়াও সংগমত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য যে কুমাৰী হৈছে, কুমাৰী নিজৰ জীৱনৰ দ্বাৰা আনৰো জীৱন গঢ়োঁতা হয়, পিতাৰ লগত থাকোঁতা হয়। সদায় নিজকে শক্তিশালী অনুভৱ কৰি আনকো শক্তিশালী কৰি তোলাঁতা। সদায় শ্ৰেষ্ঠ এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই। এনেকুৱা নিচাত প্ৰতিটো খোজ দিওঁতা! গতিকে এনেকুৱা কুমাৰী হোৱা নহয় জানো!

প্ৰশ্ন:- কোনটো বিশেষত্ব বা গুণৰ দ্বাৰা সকলোৰে প্ৰিয়পাত্ৰ হ'ব পাৰা?

উত্তৰ:- উপৰাম আৰু স্নেহী হৈ থকাৰ গুণ বা নিঃসংকল্প হৈ থকাৰ যি বিশেষত্ব - এইটো বিশেষত্বৰ দ্বাৰা সকলোৰে প্ৰিয় হ'ব পৰা, স্নেহী ভাৱৰ দ্বাৰা সকলোৰে অন্তৰৰ স্নেহ স্বতঃ প্ৰাপ্ত হৈ যায়। এইটো বিশেষত্বৰ দ্বাৰা সফলতা প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা।

বৰদান: সকলো সমস্যাৰ বিদায় সমাৰোহ উদযাপন কৰোঁতা সমাধান স্বৰূপ হোৱা
সমাধান স্বৰূপ আত্মাসকলৰ মালা তেতিয়া তৈয়াৰ হ'ব যেতিয়া তোমালোক নিজৰ সম্পূৰ্ণ স্থিতিত স্থিত হ'বা। সম্পূৰ্ণ স্থিতিত সমস্যাসমূহ শৈশৱৰ খেল যেন অনুভৱ হয় অৰ্থাৎ সমাপ্ত হৈ যায়। যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাৰ সম্মুখত যদি কোনো সন্তানে সমস্যা লৈ আহিছিল তেতিয়া সমস্যাৰ কথা ক'বলৈ সাহসো হোৱা নাছিল, তেওঁলোকে কথাই পাহৰি গৈছিল। তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও সমাধান স্বৰূপ হোৱা তেতিয়া আধাকল্পৰ বাবে সমস্যাসমূহৰ বিদায় সমাৰোহ হৈ যাব। বিশ্বৰ সমস্যাসমূহৰ সমাধানেই হৈছে

পৰিৱৰ্তন।

স্লোগান:

যিয়ে সদায় জ্ঞানৰ মন্ডন কৰে তেওঁ মায়াৰ আকৰ্ষণৰ পৰা বাচি যায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!